

Régóta figyelem kettőjüket, reggel-este körülbelül ugyanakkor utaznak az ingás vonattal, mint én. A lány telt húsú, szőke és kék szemű, kövér picit orral, almakerek arccal, az a fajta teremtes, aki csinosnak inkább mondható, mint szépségnek, de magakellő, pipiskedő kacérsága vonzza a férfitekinteteket. A fiú szemüveges, nyurga, csontos arcú, a magára erőltetett mord vonások közül is árukkodik a felszégsége. A lány nem lehet több hús—huszonegy évesnél, s a fiú is innét van még a huszonötön, érzésem szerint.

Szokásom szerint útitársaimat figyeltem, akkor vettem észre őket. A kis bögyös szőke többször is a szemüveges fiú felé nézelődött. A szemüveges hamar megérezte, hogy valaki figyeli, s úgy tett, mintha nem érdekelné a dolog. A lány valahogyan megsejtette, s most élvezte a fiú zavarát. Amaz kibámult az ablakon, mint akit leköt a látvány, a kőpórástól érdeklődésére. Később a lány is bámulni kezdte a víz után áhító, szomjas konyhakertek felé.

Eltelt néhány nap, s meg is felledkeztem kicsit róluk. Köhögve rángatózott a vonat. A szemüveges fiú a bejárati ajtó mellett a sarokban ült, s valamit könyvet olvasott. Látszólag lekötötte figyelmét az olvasmány, időnként azonban felnézett a lapokból, tudja, merre jár a vonat, melyik állomást hagytuk el. A lány távolabbról s egyre fárad-

PATAKY DEZSO:

Szerelem Krúdyval

hatatlanabb pillantásait küldte a fiú felé.

Mikor beért a vonat a nagyállomásra, a lány a nagy tolongásban a fiú mellé furakodott. Akárcsak jómagam, a fiú olvasmányára volt kíváncsi. Krúdy-könyv volt, régi kiadás: Az élet álom. Helyes, mondtam magamban, nem rossz elbeszélések, ezeket el kell olvasni.

Napok múlva újra felfedeztem a szemüveges fiút abban a kocsi-ban, amelyikbe felszálltam. Most is a Krúdy-könyvet bújtá. No, a szőke „Gömböcke” is itt van valahol, gondoltam. Körülnéztem az utasok között, nem is volt messze a fiútól. Csak néhány pad választotta el kettejüket. Csodálkozva vettem észre, hogy a lány kezében is könyv van. No, nézd csak, gondoltam, feladta a néma ostromot. Am hamar meg kellett állapítanom, hogy tévedtem. A lány, egy-egy bekezdés után lassan feltekintett s a fiút nézte hosszan.

A kiszállásnál úgy helyezkedtem, hogy a gömbölyű hajadon közelében maradjak. Bevallom, érdekelt, mi lehet az a könyv, amit olvasgat. Krúdy-könyv volt. A vörös postakocsi. Hát nem napyszerű, mondtam magamban, már a második Krúdy-könyv, amit a vonaton ol-

vosnak. Hála isten, vannak még a fiatalok között is, akik kedvelik ezt a különös hangú, ritka, egyéni stílusú író!

Szabadságon voltam néhány napot, s nem láthattam az életről álmódó ifjút és a vörös postakocsi kisasszonyt, ha szabad így neveznem ismerőseimet. Mikor újra vonatra szálltam, kerestem őket. Rájuk is akadtam könnyen. Tudomásul kellett vennem, hogy távollétemben kettejük viszonyában változás történt. Először is, egymástól való távoláguk szinte minimálisra csökkent. Még nem ültek egymás mellett, de már szemben ültek egymással. Eszre kellett vennem valami mást is: azt, hogy túlságosan lassan olvasnak, visszavisszalapoznak, mintha attól félnének, hogy végére jutnak a könyvnek. Pár oldalnyi azért még maradt a visszaútra is.

Este, visszautazáskor, a szemüveges fiatallemberről a peronon tálcákoztam. A vonat már bent állt indulási helyén, a megafon beszálásra sürgetett. Két perc volt az indulásig. A fiatalember idegesen járkált, az állomáshoz vezető utcát leste. „A szerelvény egy perc múlva indul a második vágányról” — recsegett a megafon. Taxi kanyarodott az állomás előtti térra, s

az autóból a szőke gömbölyűség gurult elő. A fiú fent állt a lépcső tetésén, kezét nyújtotta a lánynak, hogy könnyebb legyen a felszállás. Egymással szemközt foglaltak helyet a padon. Azt a pár oldalt, amit a reggeli útról hagytak, hamar elolvasták. A lány csukta be előbb a könyvét és sóhajtott.

A félszegnek látszó fiatallembert teljesen váratlanul a „Gömböckéhez” hajolt. A döcögő zakatolásban nem értettem tisztán, mit is mondott. Annyit láttam, hogy alig mozog a nyelve, a szavak benne rekednek. A leányzó azonban igen csak pergeti a nyelvécskéjét, szavai elébe mennek a fiúéknak, csalogatja a hangokat, bátorítja a kiki-vánkozó gondolatokat. Tapintat ide, tapintat oda, előrehajolva füleltem a szavaikra. A fiú egészen belemelegedett a beszélgetésbe, már nem állt görcsbe a nyelve. Színbádról beszélt, a podolini kísértetjárásról, a baglyokról, Rezeda Kálmán szép életéről, meg a fehér lábú Gadnéről. A picit kövér orrú lány álmélkodva hallgatta.

— Maga is szereti Krúdyt? — kérdezte a fiú.

— Krúdyt? — csodálózott kerekre táglút szemmel a lány. — Ki az? Nem ismerem...

A fiú hökkenően nézett a lánynak.

— De hiszen figyeltem magát... Két hete olvassa A vörös postakocsi!

— Jaj, persze, persze — mosolygott el hírtelen a lány. — Össze-vissza beszéltek itt. Hiszen olvastam tőle a Két fogolyt is. Nagyon izgi könyv volt.

A fiú arca elkomorult: — A Két fogolyt Zilahi írta. Az ingás vonat megérkezett a végállomásra. Ők ketten együtt szálltak le, s indultak egymás mellett az esti utcáknak, ahol már a villanylámpák fényltek.

Azóta sokszor láttam már őket. Mindig együtt utaznak. Könyv van a kezükben. A fiú az Aranykéz utcai szép napoknál tart. A lány most is A vörös postakocsi bújjá. Kedvesen beszélgetnek.

— Most már bevallom, csak elpejeltem a könyvet két hétig. Téged figyeltelek inkább — mondja duruzsolva a lány. — Téged már ismerlek kicsit.

A fiú szemüvegét igazgatja: — Szeretsz is kicsit?

A lány szájjára teszi az ujját: — Csendesebben, te... Szeretlek.

— Akkor nekem Krúdyt is szeressed! — parancsolja a fiú.

Kezükben könyv, de alig olvasnak az utazás alatt. Időnként alkalmat keresnek rá, hogy úgy, mint korábban, lopva is egymásra pillantsanak. Házasság lehet a dologból, s én kívánom is, hogy így legyen. Akkor bizonyosan jó befejezéssel érne véget ez a hihetetlen! hangzó történet.